האשה נקנית פרק ראשון קידושין לט.

מסורת הש"ס

ב) [שבת נב. מנחות לח: חולין עז: ע"ז כפרק"י ותוס'], ג) סנהדרין יח: [מנחות יח.], ד) תוספתא סוף עבודה, ד) [ע"ל לו. ה) [ל"ל ויהתנן], ו) ברכות לו. עבודה ס"ג מ"ט), ז) רש"ל מ"ז, ח) [שבת מז. מ"ק ג: סוכה מד. חולין כח.], ט) [ברש"י טפקי: מתו"ל], י) [ל"ל לר' אמי כך איתא בהגה"מ וכ"פ בשלטנות פ' קדושים פי' כט], כ) עבודה ס"ג מ"ט), ל) סנהדרין ב:, מ) [נכתב"י וכתב"ר טפק: כלאים], נ) [נכתב"י וכתב"ר: נתמן], ס) [בריטב"א כתב דגרסינן א ע"ם ול"ל דגם ביני נופפי. ע"ש ובשלב"ל], ע) ברכות כב. חולין פב: קנ: נכורות נד. פ) [סנהדרין ם ע"ח], צ) [ברש"י סבריר"ם טפק: לגומר ביחוד], ק) [בירושלמי כלאים פ"ם ה"ח], ר) [חולין קטו ע"ח, ע"ש], ש) [ר"לפן לוקין עליו ליתא ברש"י. ומיין רש"ם], ת) [תוס' הרא"ש ובתוס' שבת פד ע"ב טפק: לתוריאתא], א) [דכלאים פ"ם ה"ח], ב) [בתוס' פסחים מז ע"ב ד"ה ומוקדשין, ובתוס' חולין פב ע"ב, ובתוס' בכורות נד ע"ב הגירסא מתיינ], ג) [מל"ל לו שאר מיינן], ד) [נראה דחסר כאן ול"ל: כי יוחנן אומר אפילו מין אחד על דעתיה דר' יוחנן מתיב שדך לא תזרע לא תזרע כלאים כלאים דכר מתיב וכו'].

גליון הש"ם

גמ' לטעוני זרעים שבחוצה לארץ. עיין שבת פד ע"ב תד"ה ארבע:

הגהות הגר"א

[א] גמ' א"ל רב אסי והתניא כו': [ב] שם א"ל ר"א בר' יוסי נשחק:

תוספ' רש"י

הוגא בסוף המסכת

תוס' ר"י הזקן

אריוך. קרי ליה לשמואל משום דהלכתא כוותיה בדיני. לשון דיינא שדינו דין כמו מלך. ספק לי. כלומר חן לי מספק ערלה ואיכול. ואית דמפרשי חן לי מודאי ערלה דס"ל לללי ולרבה ולרב אריא כמ"ד אין ערלה בח"ל. ור"ש פירש לקוט שלא בפני כדי שיהא ספק אצלי. חריפי דפום בדיתא. עיפא ואבימי בני רחבה דפום בדיתא. סתום. ספק ערלה הניחהו ביודך וגנזהו לאוכלו. ור"ש פירש לא תחיי להם כי אם כהנגע וודאי ערלה אבדהו שאסור בהנאה. יורד ולוקח. ואם דלמ"מ דיא אמאי ספיקא מותר. אשתומם כשעה חדא. פפוק הוא בדניאל (לה. טז), כלומר עמד בבהלה ומשומם כמו שעה. אימור. ההלכה שנאמרה למשה כך נאמרה. והאי אימור לשון ודאי הוא. והלכתא כר' יוחנן הלכך כל ספק ערלה מותר בח"ל ספק עברו ג' שנים או לא עברו, או ספק לקט כילדה או מוקנה. לוקין. אף בח"ל. הרכבת אילן. אסורה כדשמואל וכלאי הכרם אינן אסורים אלא מדרבנן. שחקקתי לך. היינו הרכבת אילן והרבעת בהמה שאסורה לבני נח כדאיתא פרק (ר' ישמעאל) [ארבע מיתות סנהדרין ס. אן]. והלכתא כשמואל ור' יוחנן. שדך. שמשמע שלך דוקא דהיינו בארץ. בח"ל לא הקנו לו מן השמים. כלאי זרעים. דבח"ל אין אסור בזריעתן ולא באכילתן כמו שנבאר לקמן. דהוה זרע. או מין אחר או ירק. נשמתיה. דהא עבר אדברי סופרים. לא צהריתו. כלומר אינכם בקיאין בזה. לא קיי"ל כר' יאשיה. פי' הרים [כלאים פ"ה ה"ז] דר' יאשיה לענין מלקות אמר שאינו לוקה הזורע כלאים (כתי"ל) אלא כשזורע חטה ושעורה וחרצן דגפן אם הוסיף במאתים אסור ומייתינן בפ' כל שעה [פסחים כה. א] ובפ' כל הבשר [חולין קטז. א]. והא דאמרינן במי שמתו [ברכות כב. א] ובראשית הגז [חולין קלו. ב] נהוג עלמא כר' יאשיה בכלאים, ר"ל פי' דלא לקי בארץ אלא כשזורע ג' מינים אלו. הלכך בח"ל ליכא איסורא בזריעתן בפחות מג' מינים אלו.

ניתני או זה וזה יורד ולוקח אלא מאי **ניתני** אם אין אתה יודע אם זה וזה יורד ולוקט אלא אם אתה יודע שזה יורד ולוקט אלא אם אתה יודע שזה יורד ולוקט אלא אם אתה יודע ש